

# Uiterlijk verbergt veel leed

**Honderden belangstellenden bezoeken de open dag van het asielzoekerscentrum in Goes.**

door Rob Paardekam

**N**ou, dat valt niet tegen, hoor. Een bezoeker van de open dag van het asielzoekerscentrum in Goes is gecharmeerd van wat hij zaterdagmiddag ziet. „Toen ik destijds hoorde dat ze het centrum hier gingen bouwen, als het ware op het bedrijventerrein, had ik zo mijn bedenkingen”, stelt de man. „Maar eigenlijk merk je daar niet zoveel van. Het ziet er echt keurig uit.”

Veel belangstellenden denken er hetzelfde over. Ze zien onder meer kleine, maar toch nette appartementen, speeltuintjes voor de kinderen en een hoofdgebouw met onder meer een computer-ruimte.

Maar achter al dat fraais gaat een hoop leed schuil. Zo zitten op het park veel gezinnen van wie de asielaanvraag is afgewezen, maar die vooralsnog niet worden uitge-wezen, omdat er kinderen in het spel zijn. „De onzekerheid over de toekomst knaagt aan deze mensen”, stelt plaatsvervangend locatiemanager Danny Deckers van het Centraal Orgaan Opvang Asielzoekers (COA). „Sommige mensen hebben de kracht om zich daar overheen te zetten en dingen te ondernemen, anderen niet.”

Deckers wijst naar een vrouw met kinderwagen, die schuchter over het park loopt. „Zij kwam binnen als een opgewekte vrouw. Daar is niets meer van over.”

Iemand die wel dingen onderneemt om zijn zorgen af en toe te vergeten, is Damjan Stojanoski (36) uit Macedonië. Hij is politiek vluchteling. „Macedonië is op papier een democratie, maar in de praktijk niet”, legt hij uit. „De huidige premier geeft alle belangrijke



• Damjan Stojanoski met zijn vrouw Emilija en dochter Cvetanka in hun woning in het asielzoekerscentrum in Goes. Buiten staat het springkussen dat is opgeblazen in het kader van de open dag. foto Mechteld Jansen

baantjes aan familieleden en vrienden.” Damjan belandde naar eigen zeggen in de cel, omdat hij oppositie voerde. Desondanks werd de asielaanvraag van hem en zijn vrouw en dochter afgewezen. „Vooral mijn vrouw lijdt zwaar onder de onzekerheid”, stelt hij. „Ze heeft al een zwak hart en dit maakt het er niet beter op.”

Damjan verzet zijn zinnen met het lesgeven van de kinderen in

het centrum. Hij leert ze allerlei dingen over onder meer de geografie en geschiedenis van Nederland. „We hebben zelfs al een excursie georganiseerd naar de Goe-se kerken en het museum”, vertelt hij met een lach op het gezicht.

Dan verschijnt plots een ernstige blik. „Maar ik zou graag zoveel meer willen doen. Ik ben 36, in de bloei van mijn leven, maar ik mag niets. De mensen van het COA doen ontzettend hun best voor ons en we zijn in principe vrij om het centrum uit te gaan, maar toch voelt het soms als een gevangenis.”

Dan komt toch weer een lach tevoorschijn. „Ik heb al vier keer bloed gegeven, want dat mag wel”, zegt Damjan. „Zie het als dank aan de vele Nederlanders die ons zo goed behandelen. Misschien heb ik met mijn bloed wel

het leven van zo iemand gered. Is dat geen mooie gedachte?”

Damjan en zijn ruim 250 medebewoners worden met raad en daad terzijde gestaan door medewerkers van het COA. Eén van hen, woonbegeleider Gulnaz Kav-sitli, is ook aanwezig op de open dag. „Ik ben het eerste aanspreekpunt voor de bewoners”, legt ze uit. „Bij mij kunnen ze terecht met al hun vragen en zorgen. Ze

weten dat ze me kunnen vertrouwen en niet bang voor mij hoeven te zijn. Dat is voor andere afdelingen wel anders, hoor. De mensen van de Dienst Terugkeer en Vertrek, bijvoorbeeld. Daar hebben veel bewoners echt angst voor.”

Dan stormt Gulnaz af op een paar bezoekers van de open dag, om hen wegwijs te maken. Het is behoorlijk druk. Hoewel de meeste belangstellenden positief ver-rast zijn door het uiterlijk van het asielzoekerscentrum is de wetenschap dat daarachter een hoop leed schuilgaat wel degelijk aanwezig. „Treurig, hoor, om hier te moeten zitten”, stelt een vrouw hoofdschuddend vast. „Wij gaan straks weer terug naar ons mooie huis en onbezorgde leventje, maar deze mensen weten niet wat de toekomst zal brengen voor zichzelf en hun kinderen.”

• • •  
**‘Misschien heb ik met mijn bloed wel het leven van een Nederlander gered’**

Damjan Stojanoski, asielzoeker

• • •  
**‘De onzekerheid over de toekomst knaagt aan veel bewoners van het centrum’**

Danny Deckers, locatiemanager